

LBRIS

We know
books

Papescu Luciana Andreea

Drumul spre
Eternitate...

#bestseller

Chișinău • București

2022

Capitolul I

Să începem cu o mică introducere. Numele meu este Rosalie Black, am douăzeci și doi de ani, sunt studentă la drept în ultimul an și de asemenea sunt fiica celui mai bun avocat, tată și a celui mai bun psiholog din oraș, mama. Am tot ce-mi doresc, o familie fericită, să spunem și înstărită, prieteni care îmi sunt alături orice ar fi, note bune și probabil și un viitor minunat. Trăiesc o viață perfectă, dorită și invidiată de mulți, dar totuși pentru mine asta nu reprezintă nimic. Simt că îmi lipsește ceva, ceva care să îmi condimenteze viața, să mă facă să îmi doresc să mă trezesc în fiecare dimineață. Puțină adrenalină probabil? Un gram de extaz? Sau puțină euforie oferită de o relație, dar nu ar trebui să am timp să mă plâng. Cariera este pe primul loc în momentul acesta, iar faptul că examenele de sfârșit de an universitar se apropie extrem de repede, îmi oferă cu atât mai puțin timp de a reflecta la cât de mult îmi detest viața de marionetă.

Terminând cu scurta introducere a vieții mele minunate, aș dori să vă invit să mă acompaniați în scurta mea escapadă din rutina zilnică. Astăzi o să încalc puțin regulile și o să mă las doar puțin purtată de val, în fond doar o dată pe an este ziua de naștere a celei mai bune prietene. Bine, poate mulți vor spune că aceasta nu este o petrecere în adevăratul sens al cuvântului, dar pentru noi este de ajuns. O seară petrecută în unul din cele mai exclusiviste baruri din centrul orașului, alături de câteva beri și unul-două cocktail-uri, poate și un shot, este perfect pentru noi. Totul era exact așa cum trebuia să fie, exceptând faptul că mie îmi lipsea ceva extrem de important în acel moment.

„Hey, scumpă și iubită, sărbătorită!”, m-am adresat lui Ailee. „Eu mă voi îndrepta către bar pentru încă un cocktail, Ok?” Dar

desigur că nu am fost auzită, doar flirtul cu tipul de la masa vecină era cu mult mai important decât ceea ce spuneam eu, dar m-am obișnuit cu această atitudine a ei. L-aș fi putut anunța pe Alex, dar nu era nimic surprinzător în faptul că în momentul respectiv nu era de găsit, iar cum eu aveam nevoie disperată de ceva de băut, am renunțat la eforturile inutile de a-mi informa prietenii cu privire la intențiile mele și am părăsit masa, îndreptându-mă direct spre țintă, barul.

Trebuia să recunosc că nu a fost o decizie prea strălucită de a ieși într-o seară de sâmbătă. Barul era desigur destul de aglomerat, plin de fete îmbrăcate, să spunem, cât mai sumar posibil, gata să cadă în genunchi la cea mai mică ofertă. Dezgustător. Tipi pregătiți să arunce cu cât mai mulți bani, ca într-un final să ajungă să impresioneze una dintre domnișoarele mai sus menționate și posibil, la sfârșitul serii să plece cu una dintre ele acasă. Mai departe este ușor de imaginat ce ar trebui să se întâmple. Acest simplu gând îmi provoaca greață de fiecare dată, dar din păcate, aceasta este societatea în care trăim și poate acesta este unul dintre puținele motive pentru care prefer să renunț la a avea o relație în favoarea unei cariere de succes.

Ar fi fost mai bine să mă gândesc de la început la faptul că voi fi nevoită să aștept ceva timp până când cineva de la bar mă va observa, dar cel puțin evitam senzația de rău de mai devreme. Aruncând o scurtă privire în jurul meu mi-am dat seama că nu aș mai rezista foarte mult în iadul acesta cu o minte limpede, așa că am oftat adânc și m-am pregătit sufletește pentru așteptat. Când am crezut că în sfârșit voi ajunge la capătul răbdării, în fața mea a apărut un pahar înalt, cu picior scurt, plin până la gură cu un lichid de culoarea rubinului. Am ridicat privirea vrând să îi explic barmanului faptul că nu am reușit să comand încă, dar el doar mi-a făcut cu ochiul și a plecat spre alți clienți. Am ridicat confuză din umeri, dar nu am refuzat băutura, însă, exact când am vrut să îmi umezesc buzele cu băutura dulce, o voce răgușită și monotonă, m-a determinat să mă opresc.

„Eu nu aș face asta în locul tău, love.” S-a auzit glasul din dreapta mea. Când mi-am întors privirea spre persoana care m-a între-

rupt, am constatat că pe scaunul de lângă mine stătea cel mai excentric tip pe care l-am văzut. Freză roșcată, ras în părți, snakebite în buza de jos și câteva alte piercing-uri în urechi. Era îmbrăcat cu un tricou v-neck negru, iar pe deasupra avea o geacă de piele acoperită cu ținte, de asemeni neagră. Pantaloni skinny roșii tăiați la ambii genunchi și desigur, ținuta trebuia completată cu o pereche de bocanci de motociclist. Răsuflarea mi-a fost tăiată însă atunci când m-a privit direct în ochi. Acest tip avea cei mai frumoși iriși pe care i-am văzut vreodată. De un albastru glacial, acea privire reușea să îți pătrundă direct în suflet și să te facă să te cutremuri. Cu toate acestea, am reușit să îmi revin din surprindere și să îngân un răspuns la observația făcută de el.

„De... de ce nu?” M-am bâlbâit, o foarte bună primă impresie i-am oferit tipului căruia nici nu ar fi trebuit să îi acord atenție. Aura care îl înconjura emana ceva negativ, ceva întunecat, dar în același timp te prindea în mrejele ei și chiar dacă voiai, nu puteai să îl ignori, să nu îi oferi un răspuns.

„Pentru că pur și simplu nu pari genul de tipă care ar aprecia să se trezească de dimineață, într-un pat străin alături de o persoană necunoscută și pe deasupra și cu o durere insuportabilă de cap.” După ce a terminat de explicat a ridicat nepăsător din umeri. Nu știu ce m-a surprins mai tare la răspunsul lui, faptul că el avea impresia că mă voi îmbăta doar de la un pahar sau interesul lui nejustificat pentru ceea ce ar putea să mi se întâmple.

„Îmi pare rău, dar sinceră să fiu, nu cred că este problema ta ceea ce fac sau voi face eu, însă uite, pentru că ești așa drăguț și îți faci griji pentru mine, te asigur că nu mă voi îmbăta de la un singur pahar de cocktail.” Eram mulțumită de mine că am putut să îi răspund tipului în felul acela și eram și mai mulțumită de faptul că în sfârșit puteam să degust băutura din fața mea, doar că el nu s-a lăsat bătut și m-a întrerupt încă o dată, doar că de data aceasta mi-a captat în totalitate atenția.

„Într-adevăr, este foarte posibil să nu te îmbeți de la un simplu cocktail, doar că este posibil să reacționezi mai rău din cauza substanței ce a fost amestecată în băutura pe care, oh da, nici măcar nu ai comandat-o tu, decât de la alcoolul din ea.” Tipul nu se uita

la mine, dar am putut să văd clar cum și-a ridicat o sprânceană și cum i-a înflorit un zâmbet arogant pe buze. Cu toate acestea, era ca și cum nici nu vorbea cu mine pentru că își vedea în continuare de orice făcea el în momentul acela, adică să caute ceva în buzunarul gecii de piele. Obiectul pe care îl căuta s-a dovedit a fi un pachet de țigări, din care a scos și și-a aprins imediat una, lăsând fumul să îi iasă ușor printre buzele întredeschise.

„Ai putea totuși să îmi spui și mie de unde știi tu mai exact ce substanță se află în această băutură, exceptându-le pe cele evidente, desigur?” Trebuie să recunosc că tipul mă fascina nespus, doar că în același timp mă și amețea cu felul lui de a vorbi, ca și cum nu putea să îți spună direct răspunsul pe care îl căutai, te lăsa să ajungi de unul singur la concluzia pe care nici nu știai că o cauți.

„Dacă mă rogi așa frumos, cum aș putea să te refuz și să nu îți dau un răspuns.” M-a privit scurt cu colțul ochiului înainte să se întoarcă iar asupra deliciului cu nicotină ce îi capta întreaga atenție. „Vezi tu, drogul pe care amabilul nostru barman ți l-a inclus în pahar a fost achiziționat exact în seara aceasta de la persoana cu care stai tu de vorbă în acest moment.” M-a luat total pe nepregătite nonșalanța cu care îmi dădea de înțeles că el era dealer. Îl priveam intens, așteptând clipa în care se va întoarce cu fața spre mine și îmi va spune că totul a fost o glumă, doar că acel moment nu mai venea. Tipul nu făcea nimic altceva decât să mai tragă din când în când câte un fum din țigara pe jumătate terminată și să mai ia câte o gură din paharul ce îl avea în față, lichidul chihlimburiu sugerând faptul că nu putea fi altceva decât whiskey.

„Poftim...?” Am reușit într-un final să spun. Tot ce mi-a spus m-a lăsat total fără cuvinte. Încercam să mă conving că nu avea cum să fie adevărat, doar că privindu-l știam că totul era în van, acela era adevărul.

„Love, eu cred că m-am făcut destul de clar înțeles.” În momentul acela și-a întors privirea spre mine și m-a privit direct în ochi în timp ce încerca să îmi explice și mai bine. „Barmanul, cel de la care ai acceptat fără nicio problemă paharul oferit, pe care nici măcar nu l-ai comandat, la cererea unui tip din acest bar,

cam disperat aş spune eu, ți-a pus GHB¹ în băutură. Ca să înțelegi mai bine ce vreau să spun, că observ că ești puțin cam confuză...” Imediat ce a spus asta a scos o punguță mică din buzunarul pantalonilor și a aruncat-o pe blatul barului exact în fața mea. „În traducere, drogul violului. Sunt lucrurile puțin mai clare acum, kitten?”

Îmi era extrem de greu să asimilez toate informațiile ce mi-au fost împărtășite într-o perioadă de timp de doar câteva minute, de acest străin. Nu știam asupra căreia să mă opresc mai întâi. Cineva din acest bar a plătit barmanul să mă dorgheze, aveam în față un pachet în care se afla presupusul drog, iar în drapta mea se afla cel care a ajutat la achiziționarea lor. Cu toate acestea, o singură întrebare îmi venea în minte. De ce îmi spunea toate acestea? Nu era ca și cum erau lucruri pe care le povestești la o cafea, aş fi putut foarte ușor să sun la poliție și totul s-ar fi dus pe apa Sâmbetei. Cu acest gând, i-am adresat individului întrebarea ce nu dorea să mă lase în pace în acel moment.

„De ce și cum poți să îmi spui toate acestea așa de ușor?” Cu coada ochiului îl puteam vedea pe barman, ce se uita destul de nervos în direcția noastră, în direcția lui.

„Răspunsul este destul de simplu. Pentru că îmi pari mult prea inocentă pentru a trece printr-un astfel de calvar, asta și pentru că îmi face plăcere să mai fac câte un act de caritate așa din când în când.” Zâmbea, el găsea întreaga situație amuzantă și poate îi făcea plăcere să se joace în felul acela cu mine. Nu știam cât din ceea ce mi-a spus era adevărat și cât era fantezie, dar știam sigur că mie nu mi se părea situația atât de amuzantă. „Acum desigur sunt nevoit să îți iau viața, dat fiind faptul că tot ceea ce ți-am spus este strict secret și toate cele, dar nu îți face griji, voi fi rapid și nu o să doară.”

De îndată ce a terminat de expirat și ultimul fum din țigară, a stins mucusul în scrumiera de lângă paharul pe care l-a golit apoi, lăsându-l cu zgomot pe bar, și-a întors corpul în întregime cu fața spre mine. În momentul acela a început să îmi fie teamă de ce ar

¹ GHB – este un compus organic natural de tip hidroxiacid care acționează ca neurotransmițător și drog psihoactiv. Este utilizat și ilegal ca intoxicant, pentru a crește performanțele sportive, ca drog de viol și ca drog recreațional.

putea să îmi facă acest străin cu care ar fi trebuit să termin cu mult timp în urmă discuția. Dându-mă jos de pe scaun, am încercat să fac un pas înapoi, dar efortul meu a fost în zadar, deoarece mâinile lui așezate pe șoldurile mele m-au împiedicat să fac orice altă mișcare. Văzând că nu mă mai chinui să evaderez, a început să mă tragă mai aproape de el, iar eu nu puteam gândi nimic altceva decât că toate acestea nu puteau fi decât o glumă, una chiar foarte proastă. De îndată ce i-am simțit pieptul lipit de al meu, am închis ochii și am așteptat următoarea lui mutare. Așteptarea nu a durat foarte mult, doar că ce a urmat m-a luat total prin surprindere. I-am simțit mâna dreaptă cum se îndepărtează de șoldul meu doar ca să îmi îndepărteze o șuviță de păr din ochi și să mi-o dea după ureche, iar în clipa următoare respirația lui fierbinte mi-a atins gâtul și lobul urechii trimițând unde de electricitate prin tot corpul meu.

„Cred că cel mai bine ar fi să pui punct acestei nopți aici, kitten, doar nu am vrea să i se întâmple ceva unei domnișoare ca tine, nu-i așa?” Îmi mângâia obrazul atât de delicat și vorbea într-un mod atât de seducător, încât nici nu îmi mai păsa dacă avea de gând să îmi facă ceva rău, nu voiam decât să stau și să mă înec în ochii lui albaștrii. „Locul acesta nu este de tine, crede-mă pe cuvânt, știu bine ce spun.” Apoi cu un surâs scurt, mi-a dat drumul și s-a întors cu fața spre bar, pentru a comanda încă un pahar de whiskey, ca și cum nu s-a întâmplat nimic între noi.

Am mai așteptat câteva clipe să văd dacă va mai face ceva, dar am rămas dezamăgită când nu i-am mai simțit căldura corpului așa că am clipit încet din ochii și l-am privit. Nu îmi mai acorda niciun pic de atenție, era mult prea ocupat cu pachetul de țigări pe care îl tot rotea între degete în așteptarea unei noi doze de alcool. Nu știam ce să fac altceva așa că am decis să mă întorc spre masa prietenilor mei, lăsând cocktail-ul și tipul misterios în urmă, pretinzând că nu s-a întâmplat nimic. Totuși, în timp ce mă îndepărtam am prins puțin din conversația străinului cu barmanul.

„Seth, ce naiba, frate! Mi-ai stricat toată afacerea! Acum trebuie să îi dau banii înapoi tipului. Ești un adevărat prieten.” Seth, chiar când voiam să dau uitării întreaga situație de mai devreme, îi aflam numele, ca totul să devină mai real. Măcar acum aveam un

nume pentru acest străin. Poate că ar fi fost mai bine dacă ignoram conversația lor și măream pasul, dar eu m-am oprit, fiind mult prea curioasă să aflu răspunsul lui Seth.

„Mate, de ce atâta efort? Nu este vina ta că al tău client este un pământău. Dacă știi cum să îți joci bine cărțile, poți să o ai la picioarele tale în câteva minute, făcând tot ceea ce îți pofteste...” Nu am vrut să aud cum avea să își termine fraza, am mărit pasul și m-am îndreptat cât de repede am putut spre prietenii mei. Poate chiar ar fi fost cazul să mă întorc acasă, ai mei cu siguranță nu vor aprecia ora târzie la care voi ajunge.

Privirile îngrijorate ale prietenilor mei m-au surprins, nu credeam că îmi vor observa absența, dar se pare că m-am înșelat. Ailee renunțase la flirtul cu tipul de alături, iar Alex revenise din locul în care dispăruse înainte de escapada mea de la bar. Poate că nu ar trebuit să fiu așa de dură cu prietenii mei, în fond am venit aici cu scopul de a ne distra, nu de a ne purta de grijă unul altuia, doar că, se pare că asta nu îi va împiedica pe cei doi din a-mi ține o serie lungă de predici, începând de atunci.

„Pe bune, Rose, nu îți ia o oră întregă să îți iei un amărât de cocktail. Ce ai făcut atât la bar?” Am fost puțin surprinsă când mi-am dat seama că Ailee chiar m-a auzit și că știa unde mă aflam și pentru ce mă aflam acolo, dar mi-am revenit repede. Îmi iubeam nespuse de mult cea mai bună prietenă, dar uneori mă scotea din sărite cu grija ei maternă. Puteam foarte bine să îmi port și singură de grijă, până la urmă îmi era de ajuns mama, nu aveam nevoie și de predicile ei.

„Poate foarte bine să dureze o oră, Ailee. Era foarte mare aglomerația acolo, i-a luat ceva timp barmanului să mă observe și mai apoi să mă și servească, pentru că, logic, îți ia ceva timp să pregătești un cocktail.” Mi-am dat ochii peste cap în timp ce îi explicam de ce am dispărut pentru atât de mult timp. În timp ce mă întorceam de la bar, nu mă gândeam la nimic decât la faptul că deabia așteptam să îi povestesc despre străinul cu ochii albaștri, dar îmi tăiase tot elanul cu întrebările ei. Acum nu mai voiam nimic altceva decât să merg acasă, să fac un duș fierbinte pentru a scăpa de mirosul acela dezgustător de fum de țigară și să mă bag în pat.

„Foarte bine atunci, dar unde este acest vestit cocktail pentru care ai așteptat atât de mult timp? Nu văd să te fi întors cu vreun pahar de la bar, nu l-ai băut acolo, nu?” Ailee mereu a avut tendința de a afișa imaginea de mamă protectoare cu mine, dar uram din tot sufletul atunci când intra și Alex în acest joc de a o face pe Rose să se simtă ca un copil mic și ignorant.

„Mi-a trecut pofta pentru el din cauza faptului că am așteptat așa de mult, prin urmare am luat doar câteva înghițituri și l-am lăsat acolo. Mă gândeam că vă faceți griji că aș fi putut fi răpită sau mai știu eu ce, așa că m-am întors.” Recunosc că poate am fost puțin cam dură cu ei doi, dar uneori mă scot atât de tare din sărite încât nu mă pot abține.

„Drăguț, Rose, foarte drăguț... Logic că îmi fac griji, tu nu ieși așa de des prin astfel de localuri și nu vreau să pățești ceva. Ești cea mai bună prietenă a mea, cred că am dreptul de a dori să îți pot purta de grijă.” Puteam să spun multe legat de comentariul lui Ailee, dar am preferat să schimb subiectul în totalitate.

„Scuze, dar acum că am terminat cu interogatoriul, putem pleca acasă? Nu știu ce am, dar nu mă simt chiar așa de bine, nu vreau decât să mă bag în pat.” Deja puteam să văd nemulțumirea pe chipul ei, dar din fericire pentru mine, s-a abținut de la a face un comentariu deranjant și s-a oprit la ceva mai normal din punctul ei de vedere.

„Dar este încă devreme...” Am încercat să îi arunc o privire serioasă, sperând că o să se mai gândească și spre surprinderea mea, a funcționat. „Bine, plecăm, dar fii atentă, îmi ești datoare cu o noapte întregă în oraș și nu voi uita acest lucru.”

„Sunt de acord cu acest aranjament, acum să plecăm mai repede din îmbulzeala asta, cred că mi se face și mai rău.” Mi-am dus mâna la cap adăugând un efect în plus actului meu care nu era chiar așa de eșuat, asta spre marea mea mirare.

Restul evenimentelor petrecute pe drumul de la bar până la mine acasă sunt prea neimportante pentru a fi descrise, asta dacă micile opriri ale lui Ailee pentru a flirta cu câte un tip din bar pot fi încadrate ca fiind neinteresante, dar oricum m-am obișnuit cu acest comportament din partea ei. Ea a fost mereu cea populară,

LIBRIS | *Wikipedia*

înconjurată mai mereu de cel puțin trei tipi. Ce-i drept, trebuie să recunosc că cea mai bună prietenă a mea este foarte frumoasă. Mignonă, foarte bine proporționată, cu forme exact acolo unde trebuie, seamăna cu o zână, părul ei blond și obsesia ei pentru culoarea verde aducându-i porecla Tinker atunci când eram mici. Acum asemănarea era și mai izbitoare, având părul vopsit în culoarea liliacului și tuns bob, o fire zăpăcită și atitudine de copil într-un trup sexy, se cam înțelege de ce era oprită la fiecare pas. Când am reușit să ajungem, într-un final, la mașină, am căzut cu toții de acord să păstrăm liniștea și să ne cufundăm fiecare în gândurile lui, radioul fiind singurul care avea dreptul de a întrerupe atmosfera puțin cam tensionată din automobilul lui Alex.

Nu a durat foarte mult până ce am simțit mașina oprindu-se în fața complexului de apartamente în care locuiam împreună cu părinții mei. Am mai zăbovit câteva minute pentru a ne putea lua la revedere, promițând să ne revedem peste două zile la universitate, apoi mi-am continuat drumul urcând cu liftul până la penthouse-ul de la etajul 24, casă dulce casă. Am încercat să fiu discretă, descuind ușa cu cât mai puțin zgomot, dar eforturile mele au fost în zadar, deoarece mama stătea pe hol, cu mâinile împreunate la piept și cu o expresie severă pe chip, deloc încântată de ora târzie la care m-am întors.

„Rosalie, nu ți se pare că ai ajuns cam târziu acasă? Eu țin minte că am fost de acord să ieși în oraș doar cu condiția ca tu să fi acasă până la ora 12. Ceasul meu, în schimb, îmi arată că ai întârziat două ore.”

„Mamă, știi foarte bine că am ieșit pentru a sărbători ziua de naștere a celei mai bune prietene ale mele. Ar fi fost lipsit de respect din partea mea să plec prima, plus că ne-am întâlnit la ora 10.” Știam că nu mă va ajuta în niciun fel să argumentez de ce am ajuns la o oră exagerat de târzie, din punctul de vedere al mamei, dar nu avusesem o seară tocmai plăcută, iar faptul că mama mă trata ca pe o adolescentă de 15 ani, nu ajuta mai deloc.

„Și i-a spune-mi, al cui viitor v-a fi compromis dacă nu se va concentra pe lucrarea de sfârșit de an? Cu siguranță nu al lui Ailee, deci ar putea să înțeleagă de ce ar fi trebuit să pleci mai devreme,

asta dacă chiar îți este o așa de bună prietenă!” Era luna septembrie, iar eu trebuia să îmi susțin lucrarea la sfârșitul lunii mai, prin urmare mai aveam o grămadă de timp pentru a-mi scrie, corecta și perfecționa cercetarea, dar asta nu însemna că mama avea să mă streseze mai puțin în legătură cu ea. Ai fi crezut că fiind psiholog, știa cele mai bune metode de a aborda un tânăr, de a vorbi cu el, dar pentru mama, profesia nu se aplica și acasă, aici își lua rolul de mamă prea în serios. Sinceră să fiu, pentru mine mama nu a fost nici mamă nici psiholog, a fost doar o persoană care încerca să se impună în viața mea, în scurtul timp pe care îl petrecea în afara cabinetului ei, pe care îl considera adevărata ei casă.

„Mamă, știu asta, dar o seară de ieșit în oraș nu v-a schimba nimic, am timp destul pentru cercetare, plus că anul deabia a început de o săptămână.” Nu m-am putut abține să nu îmi dau ochii peste cap.

„Eu și tatăl tău avem mari pretenții de la tine, să nu îți imagi-nezi că vei intra în compania tatălui tău doar pentru simplul fapt că ești fiica lui. Va trebui să muncești din greu pentru a obține acel internship, să îți fie foarte clar acest lucru. Acum ar cam trebui să te duci la culcare, este extrem de târziu și mâine trebuie să te trezești devreme.” Cu asta mi-a întors spatele și s-a îndreptat spre dormitorul pe care nu l-au mai împărțit de foarte mult timp părinții mei, fiecare fiind mult prea ocupat pentru a se întoarce să doarmă în același apartament cu fiica lor.

Pot spune că de mică a trebuit să învăț să trăiesc mai mult singură, tata fiind mereu ocupat cu minunata lui firmă de avocatură, preferând să locuiască acolo, pentru că nu știi când se ivește o problemă, iar mama considerând că evoluția și sănătatea pacienților ei este mult mai importantă decât cea a propriului său copil. Momentele în care își aduce aminte că are o fiică erau și sunt destul de rare, iar acelea mă scot cel mai tare din minți. Acelea sunt clipele în care încearcă să recupereze timpul pierdut, dorind să aplice educația pe care i-o oferi unui copil de 5 ani, unui tânăr de 22. Întrece totuși măsura deabia atunci când încearcă să îmi aducă aminte că ei nu mă vor ajuta să intru în firma tatei, că asta depinde numai de mine și de cât de bine învăț și mă descurc la facultate.

Pe ei, sincer nici nu îi interesează dacă sunt stresată de această responsabilitate, dacă mie îmi este frică să nu îi dezamăgesc, nu, pe ei îi interesează ca eu să nu îi fac de răs în fața presupușilor lor prieteni, cei care, se pare, sunt cu mult mai importanți decât propriul copil. M-am obișnuit însă cu asta, am avut timp 22 de ani să mă acomodez cu această situație.

Am încercat să scap de aceste gânduri scuturând ușor din cap și îndreptându-mă încet către baie pentru a mă relaxa cu un duș fierbinte. După ce m-am schimbat în haine mai comode și potrivite pentru somn, m-am băgat în pat, pregătită să uit de tot ce mi s-a întâmplat în ziua respectivă, lăsându-mă pradă unui somn adânc. Nu am fost pregătită însă pentru ce aveam să întâmpin în vis, ochi albaștri glaciali și o voce răgușită ce îți dădea fiori.